

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **PLAY & WIN R.D. a.s.**, se sídlem Vrbenská 511/25a, České Budějovice, zastoupena Mgr. Janem Aulickým, advokátem se sídlem Za Tiskárnou 327, Český Krumlov, proti žalovanému: **Městský úřad Prachatice**, se sídlem Velké Náměstí 3, Prachatice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2012, čj. MUPt/30229/2012/VV/KNEI, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 1. 2013, čj. 10 Af 584/2012 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 9. 2012, čj. MUPt/30229/2012/VV/KNEI, nebylo žalobkyni vyhověno v žádosti o vrácení správního poplatku. Žalobkyně byla závěrem poučena o možnosti podat odvolání ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

[2] Dne 5. 10. 2012 podala žalobkyně včasné odvolání ke Krajskému úřadu Jihočeského kraje jako věcně a místně příslušnému odvolacímu orgánu. Aniž by ovšem vyčkala rozhodnutí Krajského úřadu, podala již 6. 11. 2012 žalobu proti rozhodnutí žalovaného Městského úřadu Prachatice. V žalobě argumentovala tím, že jí podává z opatrnosti. Domnívá se, že poučení žalovaného bylo protizákonné. Výkladem § 7 odst. 3 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, lze totiž dojít k závěru, že odvolání proti rozhodnutí o nevrácení poplatku je nepřipustné. Nepodáním žaloby a následováním chybného poučení by dle tvrzení žalobkyně mohlo dojít k odepření přístupu k soudnímu přezkumu, neboť by zajisté došlo ke zmeškání dvouměsíční lhůty pro podání správní žaloby.

[3] Krajský soud v Českých Budějovicích svým usnesením ze dne 24. 1. 2013 žalobu odmítl, neboť žalobkyně v době podání žaloby nevyčerpala všechny dostupné řádné opravné prostředky ve správním řízení. Žaloba jako taková je dle § 68 písm. a) s. ř. s. nepřijatelná. Krajský soud tedy v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobu usnesením odmítl. Současně upozornil, že Krajský úřad Jihočeského kraje odvolání žalobkyně zamítl, ovšem až poté, co žalobkyně podala žalobu. Stalo se tak rozhodnutím ze dne 14. 11. 2012.

[4] Proti usnesení krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Vysvětluje, proč poučení žalovaného považuje za mylné a odvolání proti jeho rozhodnutí za nepřijatelné. Proto se ostatně rozhodla podat žalobu, aniž by čekala na rozhodnutí odvolacího orgánu. Dále usnesení napadá pro jeho nepřezkoumatelnost, neboť krajský soud jej prý dostatečně neodůvodnil. Konečně obsáhle polemizuje se správností rozhodnutí žalovaného. Dožaduje se proto, aby zdejší soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti, a to v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Úkolem zdejšího soudu v projednávané věci je posoudit otázku, zda krajský soud postupoval správně, pokud žalobu odmítl. Zákon ostatně jiné námitky v případě napadení rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby ani nepřipouští [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.; k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 24/2004 - 49, č. 427/2005 Sb. NSS]. Zdejší soud se proto zabýval pouze zákonností odmítnutí žaloby. Argumentací týkající se podstaty věci rozhodované žalovaným se zabývat nemohl, třebaže jej k tomu stěžovatelka vyzývá.

[8] Stěžovatelka především opakovaně argumentuje, že poučení o možnosti odvolání ze strany žalovaného Městského úřadu Prachatice bylo chybné. Odvolání ke krajskému úřadu prý bylo nepřijatelné. Opírá se přitom o znění § 7 odst. 3 zákona o správních poplatcích.

[9] Nejvyšší správní soud k tomu zvážil následující. Podle § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, nevyčerpali-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon. Podle stěžovatelky opravný prostředek nepřipouštěl § 7 odst. 3 zákona o správních poplatcích. To však není pravda. Normy je třeba vykládat systematicky, ve všech svých souvislostech a dbát na provázanost jednotlivých ustanovení, namísto gramatického výkladu slov vytržených z kontextu. Podle § 7 odst. 3 zákona o správních poplatcích proti *rozhodnutí o vrácení poplatku a rozhodnutí o vrácení přeplatku na poplatek podle odstavců 1 a 2 není přípustný opravný prostředek*. Ustanovení § 7 odst. 3 již svým samotným textem navazuje na předchozí odstavce. Jak odstavec první tak druhý přitom hovoří o případech, kdy správní úřad poplatek *vrátí*. Ostatně i analyzovaný § 7 odst. 3 vyjímá z možnosti odvolání jen a pouze rozhodnutí o *vrácení* poplatku. Naproti tomu možnost odvolat se proti rozhodnutí, kterým se zamítá žádost o navrácení poplatku či přeplatku, zůstává nedotčena. Institut nepřijatelnosti odvolání při plném uspokojení žadatele není v právním řádu neznámý. Je používán poměrně často za účelem procesní ekonomie a vůbec chápání institutu odvolání jako takového (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2006, čj. 1 Afs 85/2005-45).

[10] Kasační námitka tak není důvodná.

[11] Nad rámec nezbytně nutného dodává zdejší soud následující. Z obsahu soudního a správního spisu a obsahu dílčích podání je jasné, že stěžovatelka napadla úmyslně pouze

pokračování

rozhodnutí správního orgánu 1. stupně (žalovaného) a je si od počátku vědoma významu svých úkonů. To potvrzuje i obsahem své kasační stížnosti. Judikatura NSS již dospěla k závěru, že pokud by žalobce podal žalobu „až po té, co [mu] bylo doručeno rozhodnutí odvolacího orgánu, a pouze by nesprávně označil jakožto žalovaného správní orgán prvního stupně a jako žalobou napadené rozhodnutí právě rozhodnutí vydané v prvním stupni, byl by krajský soud povinen o takovém návrhu rozhodnout meritorně s tím, že by v souladu s § 69 s. ř. s. jednal jako s žalovaným právě s odvolacím orgánem [...] a přezkoumával by tudíž v prvé řadě odvolací rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím vydaným v prvním stupni jeden celek“ (takto viz rozsudek ze dne 28. 7. 2008, čj. 5 As 4/2008-77, obdobně usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 – 56, č. 534/2005 Sb. NSS). Tak ovšem nelze postupovat tehdy, pokud žalobce v předmětné věci rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice napadl odvoláním, ale aniž by vyčkal konečného rozhodnutí odvolacího orgánu, napadl by totéž prvostupňové rozhodnutí správní žalobou (blíže viz cit. rozsudek čj. 5 As 4/2008 – 77, resp. rozsudek ze dne 19. 11. 2009, čj. 1 Afs 88/2009-48, č. 2646/2012 Sb. NSS, bod 26). Právě takto ovšem postupovala stěžovatelka i v nyní projednávané věci, která sice prvostupňové rozhodnutí napadla odvoláním, ovšem aniž by vyčkala rozhodnutí odvolacího orgánu, podala žalobu.

[12] Není ani pravdou, že by rozhodnutí krajského soudu bylo nepřezkoumatelné. U jednoduchých procesních rozhodnutí tohoto typu bohatě postačí způsob, jakým se argumentace v odůvodnění zhostil krajský soud. Z rozhodnutí krajského soudu jasně plyne, proč a na základě jakého ustanovení soud žalobu odmítl. S jeho argumentací pak ostatně stěžovatelka polemizuje.

[13] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Neshledal přitom žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2013

JUDr. Marie Žižková
předsedkyně senátu